

מסורת הש"ס

(א) [נ"ל דתניא], (ב) מ"ק
 יט:, (ג) [דף יג:], (ד) [דף
 ו:], (ה) [ע"י רש"י ותוס'
 שם].

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִת עָלְיוֹ
בִּפְתָּע פְּתָאם וְטָמָא רֹאשׁ
נִזְרוּ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם
טָהֲרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יִגְלַחנָה: כַּמְדָּבָר ו ט

נוסחת הריב"ז

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה חיתגורי
וכו' שאינו צריך להשלים
למאה אלא כ"ט בלבד
ועוד:

גליון הש"ס

גב' מאי אחר. כזה נדה
דף י"ד ע"ב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א רש"י וכן אמרתי
 לרב. יצ"ב עין אר"מ:
ב תוס' ד"ה אמר רב יוס
 שעדים ורבי שיוכל לגלג
 שנים מאה כיון לגמירות
 קמא כ"ל: **ג** דף לא
 הפסד כלום ורבי והוי לא
 נגמתי במצותיך הריני
 בריות. מלת בריות נמחק
 ורבי גלרית כ"ל: **ד** ר' עז
 אלא ברין דאז ורבי עד
 שעדים דלא הפסד והוי
 כמו ורבי. מצינו ורבי כמו
 ורבי נמחק: **ה** דף כ"ו
 אילמא ח' בטלה הימנו
 ח' שבעה ח'ן. מלת ח'ן
 נמחק וצ"ב ח' ח' ח' ח' ח':

הגהות התוספות

1. ז"ל עוד. 2. ז"ל שלמו
 - ל. 3. תצות למיר נמחק
 - ו"ל למירות דנפשיה.
 4. ז"ל ולא מזכיר ולא
 - הפסיד והיו כמו וכו'.
 5. תצות והשחא כי טולד
 - הבן ציוס ע"א יגלה ציוס
 - ק"א, הכל נמחק. 6. ז"ל
- אחר.

שְׁאֵלָה הִיא: גִּבּוֹר מִלִּבּוֹ הוּא הַלּוֹקֵה דְּכִתִּיב וְטָמְאָה רָאשׁ
 מִי שְׁמִירוֹ תִּלְוִי לוֹ בְּרָאשׁוֹ דְּמִשְׁמַע שְׁתַּלְּבָה אֶת הַטּוֹמְאָה
 בְּצִמְיָא שְׁעִידִין עַל תַּנְבֻּלָּה וְאִפִּי' לֵאחֲרָי כְּכֵלֵי יוֹ מִיּוֹ ^א כָּל זְמַן שֶׁלֹּא גִילָה
 שֶׁשְׁעָרָה שְׁמִירוֹ עַל רָאשׁוֹ מִי שֶׁכָּבֵד כֵּלֵי יְמֵי מִזִּירָתוֹ וְאִין מִרֹד תִּלְוִי אֲלֵא
 בְּרָאשׁוֹ: אֵל גִּילָה וְאִין יוֹ וְנִטְמָא

למחמדים סופג את הארבעים. אלמא
דגמרי ימי ימי לרבות ימים שלאחר
מנחת ותיבתא לר' יוסי בר' חנינא:
במתניתין רבינו נזיר כשייה לי בן
ונזיר מאה יום. והתחיל למנות את
שלו אם נולד לו בן עד ע' יום
וצריך להניח את שלו ולמנות את
של בנו: לא הפסיד כלום. דשלשים
יום הוא דמייתי ליה ממאה אלא
ממנה את שלו ומונה את של בנו ומגלה
ומונה שלשים כדי להשלים מאה שלו
ומגלה בדשלשים איך צהו כדי גידול
שער: אבל אם נולד לו לאחר ע'
דלא מייתי לחי שלשים^[א] דליה צהו
גידול שער שאין תגלת פחות מל'
יום הלכך קותר את הכל ומתחיל
למנות את של בנו ומגלה ואחר כך
מונה מאה שלו. והי"מ בזמירות מרובה
אכל בזמירות מועטת אינו קותר כלל
בדכתקן לעיל^ב מניח את שלו ומונה את
שלו בן ואחר כך משלים את שלו
ואינו קותר ועמא מאי כדארמין [על]
שאין תגלות בנינים וכדאמר זמירות^[ד].
נב' אמר רב. נולד
לו בן ביوم ע' עולה לו לכאן ולכאן
ואחרות יום עולה לו למינן ע' ולמינן
של בנו^[ד] דשלשים לדבנו נמי מתחיל
למנות בו ביום וכן כצא להשלם
מאה שלו שלאחר זמירות של בנו אין
צריך למנות אלא כ"ע: **האימורגר**
מיסגר. עולה לו לכאן ולכאן שאינו

צריך להשלים (א) אלא למאה בלבד ועוד ושמירות של בנו מתחיל
מבנו ביום זריכה למימר דלא הפסיד כלום: אלא בדין הוא דלא
יליתני עד שבעים ומשום דקמני סיפא כו'. הך אלא נשתהי מכל
אלא שצ"ט הכי משמע אלא משום דקמני סיפא אחר ע' חנא ליה
ע"ז וצדין הוא דלא לימנייה כלל דהא אמרינן דאפילו
איתגורמי מיתגר. ואית פסרים דכתיב צדו וצדין לימני עד ע'
כו' אלא משום דקמני סיפא לישנא דהפסיד דקמני אחר ע' קומר
מתנא נמי רישא [עד ע'] דלינו קומר [ע' ס"ט נולד אחר שבעים
קומר ע']. ואי איתא דקאמרת [ע] אמאי קומר כיון דמתחיל למנות
מבנו ביום לבנו ויום שלשים דבנו עולה לו לכאן ולכאן אכתי פשו
להו שלשים יום כדי גידול שיער: מאי אחר. דקמני אחר אחר
הדיינו ע"צ דאפילו [אי] אמרת דעולה לכאן ולכאן אכתי לא פשו להו
אלא אלא כ"ט יום ואין תגלחת פחות משלשים יום: מאי איריא דקמני.
ירישא עד ע' לא הפסיד כלום אפילו לאחר ע' ביום ע"א נמי לא
הפסיד דהא אמרת דלא קטר אלא ש"מ אחר ממש ביום ע"א
דקמני קומר משום דלא אמרינן שהוא עולה לו לכאן ולכאן [א וכן
ממתנא קומר לרב. כיון לענין זה קשיא דמתניתין לרב ש"מ: ורב
אמר לא אמרה לשמעתיה. ואי קשיא למה לי לומיבעיא הכי הא אשכחן צפ"ק]
דמני יום שלשים עולה לכאן ולכאן דילמא מתני' דהתם לא מתרשא כרב
מתנא אלא כבר פירא דלמר אין סתם נזירות אלא כ"ט [ע' ג' ימים
קודם לרגל צטלה ממנו גזירה שצעה. שאין צריך להשלים אחר
ההרג ו' ימי אצילות דכיון דעיקר האצילות הדינו ג' ימים ראשונים
בדאמרינן במועד קטן [ע"ט] הוי קודם לרגל צטלה הרגל את האחרונים:
ואם קצרו ח' ימים [לפני הרגל. כיון דיום אחד של שלשים היה
קודם הרגל צטלה הרגל ממנו גזירה שלשים: ומותר לספר ערב
ההרג. משום כבוד הרגל: אסור לספר אחר הרגל. עד שלשים:
אבל

שני אלמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאזתו יו
שני משום דכיון דהציא קרצנותיו א"כ נגמר נזירתו דין הוא שיה

ועולה למנן מירות אבל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד באלמנ
 לדידיה אחר ימים שעברו משום דגם הוא מחשבון ק' יוס וינין שורות
 נחשב מירות אחד* לכך אינו עולה לבנו למנא דמתני: ור'
א"ר ימא כאבא שאור ב' במ"ח חימוני גזרת שבעה. [ח' מן']
 (דף ה) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל צללה
 לענין תפירות הואיל ומתחילין אין אחד מדין שלשים קודם לרגל
 לספר אחר הרגל דלא ניתו לדחות אלא מפני כבוד הרגל והוא

הריני נזיר פרק שני נזיר

אסור לַגֵּלָּח. פִּי קודם וזריקת דמים שהרי מוצאו לגלח על הדמים ואם גילה על אחד משלשתן אמרינן לקמן דינא:

אמר רב יום שבעים עולה לו לבאן ולבאן. פִּי נולד לו בן ביום ע' מקצת היום שקודם הלידה עולה למנין המאה והרי עשה

שאני הכא דאמר רחמנא יוטמא ראש נזיר
מי שנזרו תלוי לו בראשו מיתיבי *נזיר
שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין
ולטמא למתים ואם גילח ושתה יין ונטמא
למתים ה"ז סופג את הארבעים תיובתא:
מתני' הריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר
מאה יום נולד לו בן עד שבעים לא הפסיד
כלום לאחר שבעים סותר שבעים שאין
תגלחת פחות משלשים יום: **גמ'** אמר רב
יום שבעים עולה לכאן ולכאן תנן נולד לו עד
שבעים לא הפסיד כלום ואי סלקא דעתך
עולה לכאן ולכאן איתגורי מיתגר אלא בדין
הוא דלא ליתני עד שבעים ומשום דקתני
סיפא אחר שבעים סותר שבעים קתני רישא
שבעים ת"ש מסיפא נולד אחר שבעים סותר
שבעים *מאי אחר אחר אחר אבל אחר ממש
מאי הכי נמי דלא סתר אי הכי מאי איריא
דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום אפי'
אחר שבעים נמי הא אמרת לא סתר אלא
ש"מ אחר ממש וכן מתני' לרב שמע מינה
ורב כמאן אמרה לשמעתיה אילימא כאבא
שאול ⁽⁶⁾ דתנן ⁽⁷⁾ הקובר את מתו שלשה ימים
קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבעה
ישמנה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת
שלשים ומותר לספר ערב הרגל ואם לא
סיפר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל

לו לכאן ולכאן איתגורי מיתגר הוי ליה למיתני צמתינתין הרחיק
וצבירי הבן דאי לא נולד לו הבן לא מגלה אלם עד יום ק"א
והשתא לפי דברי רב מגלה ביום ק' נמצא שהריוה בלדת הבן ומאי
קאמר לא הפסיד: **אלף** ברין הוא דלא איתני עד ע' **לא הפסיד**
בפסד. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות זזה הלשון לא הפסיד אלם
הצטרפה לה"ל למיתני הריוה ומסוד לקמני סיפא לאחר שצעים סותר
פ"ה כי מפסיד בלידה הבן חגי נמי רישא עד שצעים לא הפסיד כלום
ובה"ה אפי' ברישא הריוה בלידת הבן וצמקתא ספרים אין כתוב אלם
רק דין הוא דלא לייתי עד שצעים ולא הפסיד⁴⁷ ד' והוי כמו וכו':
ת"ש מהסיפא נוזר לו אחר שבעים סותר. פ"ה מפסיד ואצירה ליה
לדאחר שצעים הוי פ"ה ביום שצעים ואחר ואמאי מפסיד כלום לרב
שבלידת הבן והא' יום הלידה עולה לכאן ולכאן עולה נמי לתחילת
המזירות דבן נמצא כי ל' יום דבן כלים גילח אין יוכל השתא לגלח
המזירות כי ק"א והשתא כי נולד הבן ציום עד ע"א ביום ק"א הרי לא
הפסיד כלום: **מאי** אחר דמתני' דקתני בותר אחר אחר. פירוש
שנוול ביום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלם ביום ק"ב והפסיד
שבלידה: **אבל** אחר ממש מא'. דהיינו ביום ע"א הכי נמי לא סתר
וכי' אלם ש"מ אחר ממט: **ובן מתני'** דרב ש"מ. פ"ה ממתני' יש
להורוכיך דלא כרב דסבירא ליה למתני' דיום הלידה אינו נחשב
לנמירות הבן כמו דנחשב למירות ידידה למאה יום שהוא נגדר ונחשב
אחר ימים שעברו דהיינו למירות ידידה ולא דמי למאי דפרשינן
במתני' תאי נולד הבן ראשון למירות לעולם לשניה דודאי אין
שהוא מחיל מירות לה כמו לא למי עילה האחד טפי משני כולן
הכא דהוא המחיל למירותו כבר זה ימים רבים סברה הוא דיום לידה
ידידה נחשב וגבר אחר ימים שעברו דהיינו למירות דנפשיה ומירות
הבן יתחיל מיזם שאחר הלידה ואם תאמר והא' תנן לקמן ומיתנין לה
בפ' קמא (נע"ד א') דיום שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו למירות
ומי מירות וראוי להחשיבו תחילתו (לו) למירות ראשון וכופו למירות
יות השני מיד מידי דהוא אמקבל מירות בחצי היום לדאות יום עצמו
מירות ידידה ותסתכלת מירות בדריה ראו' להחשיבו כולו למירות
עד ע"א נחשב אחר ק' שוב אין למנותו שהיה חשוב ביום שכל להיות
במאן אמרה. כיון דנשא צמתינתין לא סבר לה כוותיה:

היה אסור בנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו ה'לכתא הכי דבמ"ק
ממנו [וגזירת] שבעה: [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת
ומותר לספר ערב הרגל. משום כבוד הרגל ואי לא סיפר ערב הרגל
ולא חילק כבוד לרגל לא יעיל לו הרגל להפסיק וישלים אחר הרגל:
אבל

עין משפט
גר מצוה

לֵד א מִי פִדְּ מִהֶ' מִירוֹת
הֶ' יִבֹּ:
לֵד ב מִי שֶׁ הִיִּדִּ:
לֵד ג (מִי) פִי מִהֶ' אֶל
הֶ' ג כִּמְנַע עֲשִׂי רִדְנָן
ג טוֹשֵׁעַ יוֹדֵי כִי שֶׁנֶּטְ עֵינֵי
א וְעוֹשֵׁעַ אֲרִיחַ כִי תִקְמָה
כֵּעִי ז):
לֵד ד (מִי) שֶׁ הִיִּדִּה כִּמְנַע
שֶׁ טוֹשֵׁעַ יוֹדֵי שֶׁ
כֵּעִי ג וְעוֹשֵׁעַ אֲרִיחַ שֶׁ
כֵּעִי ח):

פי' הרא"ש

[illegible]

(א) נראה דל"ל הא דאמר רב דעולה לשנים דוקא דיהיו מובדלים בין כך וכך אבל אם יהיה עולה לשנים אז לא יהי'.